

drygt efter, för annars blir det detsamma nästa år som det varit i år". Hon ber, att han ej måtte miss-tycka — utan att hon släpper taget. "Förlåt att jag moraliserar dig lite, men som jag känner ditt goda hjärta och vet, hur gärna du ger, så bör du inte undra därpå. Om vi kunde i år spara några pengar, vore det ganska väl till att betala av något av vår gäld både där oppe och här nere, för Stohla-revenyen räcker minsann inte till att betala allt vad vi är skyl-diga här nere och löna folket."

Huvudsaken är att få medel till de nödvändiga pre-senterna. Agnetas byrå, som hon påminner om, är dyr och blir än dyrare genom den långa transporten, som kostar besvär och pengar. Och så har Brita en kom-mission som måste uträttas, men inte går av för hackor. Det gäller Bergdahl, de Ekebladiska godsens förvaltare och Lidköpings borgmästare, som skall be-lönas för sina tjänster. Brita ber Ekeblad köpa en guldklocka åt Bergdahl — inte så dyr, men vacker, och därtill en liten stälkedja. "Sedan, när du kommer ned, skola vi väl komma överens med honom vad han skall hava om året, för jag skäms, att han ännu inte fått något av oss, som han så väl förtjänar." Berg-dahls ställning till de nygifta synes med andra ord oklar. Brita anser, att kontanter för honom äro kä-rare och nödvändigare än vad slags presenter som helst, men råder Ekeblad att vänta "tills vi får alla våra pengar, så kan vi se vad vi kan giva eller inte".

Under väntan på flod i kassan, där det för tillfäl-let är ebb, erbjuder hon sina pengar, d. v. s. hem-giften från de Meijerfeltska domänerna. Men också den dröjer. Hon råder honom att taga klockan på

kredit eller pantsätta en av hennes ringar, medan han själv beordrar Bergdahl att sälja allt som säljas kan och Brita inte har ett öre. "Kör Bergdahl att giva dig förteckning på à mesure som uttröskningen sker och att vid lägliga tillfällen sälja spannmål", skriver den bekymrade greven, medan hans fru invänder, att uttröskningen ännu fortgår, att man borde dröja tills priset stiger, hellre än att sälja för underpris, och att med henne är det ej så farligt som med Friberg, en av tjänarna. "Den stackarn har inte fått en styver sedan du reste", heter det. Slutet på Britas litanian blir en älskvärd ursäkt för armodet. "Förlåt, min bästa vän, men jag har ingenting att giva dig i år (till julklapp); inte har jag pengar, och om jag än hade, så finns här ingenting, som duger, men (väl) en hundratusen pussar, om du är nöjd med det."

Finanserna äro ett stående diskussionsämne i breven. Oupphörligt uppmanar Brita sin käre man till sparsamhet, oupphörligt söker hon avhålla honom från att köpa henne presenter, även om dessa äro nyttiga ting, som ej ha med lyx att göra, och ett par gånger återkommer hon till förslaget att pantsätta nipperna, en ganska egendomlig utväg för ett så förnämt herrskap. "Om du vill hava en av mina ringar, så skall de gärna stå till tjänst, för jag brukar dem inte, och hoppas jag vi blir bättre i våra affärer, innan jag behöver dem, och då kan jag alltid få dem igen."

Meijerfeltarna, särskilt greve Carl, som de ha mest att göra med, äro synnerligen oordentliga i uppfyllandet av sina åligganden. Greve Carl skickar inte ens årsräntorna, trots Britas kläna affärer och på-

minnelser, som han undviker att besvara, men hon lugnar sig med, att han inte kan sälja sina talrika fideikommiss och genom att slösa bort förmögenheten sätta henne i sticket. Ekeblad delar i början hennes förhoppningar på grund av svenske ministern i Wien greve Barcks välvilliga hjälpsamhet och efter Hessensteins utnämning till generalguvernör i Pomern efter Liewen. Men den 16 januari 1777 meddelar han, att Britas bror greve Gustaf Horn ängslig fruktar det värsta. Meijerfeltarna göra nämligen idel svårigheter och söka, utan att iakttaga lag och förordning, komma undan. "Mannen med stora näsan (greve Johan August) vill inte taga reson. Testamente, kontrakt, allt är honom likgiltigt. Med sådant folk kan man göra processen kort, och jag börjar tro, att Hessenstein på grund av en egendomlig försynthet mot huset (Meijerfelt) ej kommer att sätta in hela sin kraft på att vinna saken, men vi få väl se." Lyckligtvis har advokatfiskalen Ekman, "den största lagkarl, som finnes här", åtagit sig arvshistorien. Han, Ekeblad och Gustaf Horn gräla och överlägga dagligen, men hur han än ansätter J. A. Meijerfelt, svarar denne, "att vi aldrig få våra penningar utom procenten". Ekeblad anser, att ingen hänsyn behöver tagas till människor med så föga heder i kroppen, "och som han (Johan August) har sålt Gammal-Kjöge, säger han, att av den summan få vi intet". Även om han kommer att betala något, "krånglar han så ihop den saken", att man nödgas skydda sig.

Brita blir emellertid ej alldeles lottlös. Svärmor ger henne i julklapp en blå och vit téservis av saxiskt porslin och en almanacka, och mannen skickar henne